

К 7/М 45

120000869002

ФЕСТИВАЛ

И
ДНИ

1986

ПОСВЕТЕН НА XIII КОНГРЕС НА
БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ

$$R \frac{1986}{127}$$

$$K/75$$

$$R \frac{7}{u45}$$

XXVI МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1986

ПОСВЕТЕН НА XIII КОНГРЕС НА БКП

ПОЕТИЧНО-ПЕСЕННА ВЕЧЕР

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869002

448130

24 март — понеделник Начало — 19, 30 ч.

Зала — Дом на културата

По творчеството на поета

н. д. и. к. ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ —
герой на социалистическия труд,
лауреат на Димитровска награда

С участието на:

СМЕСЕН ХОР НА БЪЛГАРСКАТА
ТЕЛЕВИЗИЯ И РАДИО

Диригент — н. а. МИХАИЛ МИЛКОВ

н. а. ПАВЕЛ ГЕРДЖИКОВ

з. а. СТЕФАН ДИМИТРОВ

Вера Баева, Богдана Попова, Малина Димитрова

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент — н. а. г. с. т. проф. АЛЕКСАНДЪР
РАЙЧЕВ

В програмата:

Песни по стихове на ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ

Песни, посветени на XIII КОНГРЕС НА БКП

Заклучителна част на оратория-кантата

„БЪЛГАРИЯ — БЯЛА, ЗЕЛЕНА, ЧЕРВЕНА“

по стихове на ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ

и музика на АЛЕКСАНДЪР РАЙЧЕВ

Народният деятел на изкуството и културата, лауреат на Димитровска награда, герой на социалистическия труд **ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ** е роден на 11 октомври 1922 година в Гара Белово. Завършва средно земеделско училище в Садово, учи агрономство в СУ „Климент Охридски“. Член е на РМС от 1937 година. През 1944 година е партизанин в отряд „Ангел Кънчев“ — III оперативна зона. Участва в Отечествената война като политически командир. След 9. IX. 1944 г. учи журналистика в Свердловск, а по-късно завършва и литературния институт „М. Горки“ в Москва.

Дълги години Димитър Методиев работи в редакциите на списанията „Наша родина“ и „Септември“, в „Работническо дело“ и други. От 1976 г. е член на ЦК на БКП.

Първите му публикации са от 1939—1940 г. в сп. „Ученически устрем“. Сред най-значимите му издания са: романът в стихове „Димитровско племе“, лиричната поема „Страна на мечтите“; „Шумят тополите“; „Така ще си умра“; „Затварянето на кръга“; „Песен за Русия“; „Песен за генералната линия“; „Великото преселение“; „И всичко пак ще се повтаря“; „Душата ми е пълна с теб“; Избрани произведения в два тома (1982 г.), „Реките, от които пих вода“ и други.

С особена популярност се ползват и неговите преводи на Пушкин, Лермонтов, Некрасов, Шевченко.

Редица от стихосбирките на Димитър Методиев са издадени на руски, украински, белоруски и други езици.

Близко четири десетилетия присъствува в нашата социалистическа литература поетът Димитър Методиев и това присъствие никога не е оставало незабележимо, никога не се е губело в общия строй на съвременната поезия. Обратно — чувствало се е винаги ярко и неповторимо, налагало се е властно с неособичайните интонации на стиховете му — ту гръмливо-ораторски, ту интимно-елегични. И винаги в тези стихове се е очертавала една личност с рязка непримиримост при отстояване на своите убеждения и своята вяра, с гръмко прокламирани идеали, със самочувствието на боец, готов за предстоящите битки. Сякаш той е възприел от ранни младини и е превърнал в свое верую ония завети на нашата поезия от миналото, които за цял живот остават в съзнанието, не угасват в паметта ни: „Напред, животът е сражение, ако ще паднеш, прав падни!“ и „Животът — туй е битка непрестанна“.

Има едно обстоятелство, за което Димитър Методиев няма никога да съжалява и в най-интимните си размисли и откровения. Неговата поезия винаги се е движела по гребена на историческите събития, на съдбоносните схватки, от които е зависела победата и утвърждаването на новия свят. Тя никога не е шепнела под сурдинка, с нищо не е приглушавала своята комунистическа вяра и оптимизъм. От първата и до най-новата си книга поетът се стреми да говори с пълен глас, да изрича безкомпромисни истини, да изповядва и бурния си ентузиазъм, и светлата си печал, да бъде в крак с времето си.

Малцина от писалите за Методиев са изтъквали полифоничността на неговата поезия, все повече разширяващия се диапазон на лиричните му изповеди. В стиховете и поемите му усещаме прехода от ораторските интонации на Маяковски до тихите елегии на Димчо Дебелянов, от непосредственото чувство на народната песен до политическата лирика, която борави с термини от философията и историята. Всичките поеми на Методиев — от „Отлетяха дните-птици“ и „Ален мак“ до „Песен за Русия“ и „Песен за великото преселение“ — са също негови изповеди — искрени, изпълнени с дълбок драматизъм и исторически оптимизъм, с мащабни образи, с патоса на победилата и побеждаваща революция. Това са поеми за несломимата вяра на комуниста в тържеството на новия свят, против неверието на свои и хулите на чужди, против всичко, което може да забави или да помрачи победата на великия идеал. Методиев спори, атакува, отрича и страстно утвърждава правдата на комунизма. В такива мигове се раждат изповедта и преклонението пред партията. . .

Нямаме никакво основание да противопоставяме гражданската лирика на Методиев на интимната му от последните години. „И всичко пак ще се повтаря“, „В часа на есенната яснота“, „И мирис сладък“ извира от същия извор, в тях не може да се говори за някакво примирение или за умора. По-скоро те са нова трансформация — в по-интимен, понякога елегичен план, на всичко, в което е вярвал и вярва поетът. Много често тук срещаме лирични

Близко четири десетилетия присъствува в нашата социалистическа литература поетът Димитър Методиев и това присъствие никога не е оставало незабележимо, никога не се е губело в общия строй на съвременната поезия. Обратно — чувствало се е винаги ярко и неповторимо, налагало се е властно с неособичайните интонации на стиховете му — ту гръмливо-ораторски, ту интимно-елегични. И винаги в тези стихове се е очертавала една личност с рязка непримиримост при отстояване на своите убеждения и своята вяра, с гръмка прокламирани идеали, със самочувствието на боец, готов за предстоящите битки. Сякаш той е възприел от ранни младини и е превърнал в свое верую ония завети на нашата поезия от миналото, които за цял живот остават в съзнанието, не угасват в паметта ни: „Напред, животът е сражение, ако ще паднеш, прав падни!“ и „Животът — туй е битка непрестанна“.

Има едно обстоятелство, за което Димитър Методиев няма никога да съжалява и в най-интимните си размисли и откровения. Неговата поезия винаги се е движела по гребена на историческите събития, на съдбоносните схватки, от които е зависела победата и утвърждаването на новия свят. Тя никога не е шепнела под сурдинка, с нищо не е приглушавала своята комунистическа вяра и оптимизъм. От първата и до най-новата си книга поетът се стреми да говори с пълен глас, да изрича безкомпромисни истини, да изповядва и бурния си ентузиазъм, и светлата си печал, да бъде в крак с времето си.

Малцина от писалите за Методиев са изтъквали полифоничността на неговата поезия, все повече разширяващия се диапазон на лиричните му изповеди. В стиховете и поемите му усещаме прехода от ораторските интонации на Маяковски до тихите елегии на Димчо Дебелянов, от непосредственото чувство на народната песен до политическата лирика, която борави с термини от философията и историята. Всичките поеми на Методиев — от „Отлетяха дните-птици“ и „Ален мак“ до „Песен за Русия“ и „Песен за великото преселение“ — са също негови изповеди — искрени, изпълнени с дълбок драматизъм и исторически оптимизъм, с мащабни образи, с патоса на победилата и побеждаваща революция. Това са поеми за несломимата вяра на комуниста в тържеството на новия свят, против неверието на свои и хулите на чужди, против всичко, което може да забави или да помрачи победата на великия идеал. Методиев спори, атакува, отрича и страстно утвърждава правдата на комунизма. В такива мигове се раждат изповедта и преклонението пред партията. . .

Нямаме никакво основание да противопоставяме гражданската лирика на Методиев на интимната му от последните години. „И всичко пак ще се повтаря“, „В часа на есенната яснота“, „И мирис сладък“ извират от същия извор, в тях не може да се говори за някакво примирение или за умора. По-скоро те са нова трансформация — в по-интимен, понякога елегичен план, на всичко, в което е вярвал и вярва поетът. Много често тук срещаме лирични

фрагменти за съкровени вълнения и спомени, в които преобладава паметта на сърцето, закономерната умъдреност на годините. Някои от тях са бисери на човешката нежност, на жаждата за взаимност, на тъгата за незабравими срещи и разминавания по пътищата на живота и за отлетялото детство и младост. . .

В поезията на Методиев има много струни, но струва ми се, основната в нея е песента за ремсовата младост, за подвига на ремсистите, химнът за нашата партия и тържеството на комунизма. Като чувствителна мембрана тя откликва. . . на всички битки, които се водят по света. И на нея „нищо човешко не ѝ е чуждо“. Тази поезия излъчва могъща вяра и оптимизъм, тя разговаря с времето, с историята, с нашите предшественици. Или както го е изразил с неповторимия си стих поетът:

Ний бяхме родени да паднем в боя.

И бяхме готови,

о, моя

красива и горда съдба!

Великата наша борба

победи.

Чувате ли, деди!

Бихме могли да наречем цялата поезия на Димитър Методиев песен за красивата и горда съдба на едно поколение. . .

(по статията на ИВАН ЦВЕТКОВ

„Красива и горда съдба. . .“

сп. „Септември“ — бр. 9/1982)

МОЛИТВА

Умните хора трупат имоти:
имотът не щял ни хляб, ни сол.
Умните хора живеят самотни.

А на мен —

дай ми, господи, бол
верни приятели, хляб и сол,
сърце широко, широки пръсти,
сили на моята булка чевръста,
турни ме, господи, на кръстопът,
та който мине, при мен да влезе,
да раздели с мене мойта трапеза,
нещо да вземе за из по път
и щедро в къщи да ми остави
свойто „Сполай ти!“, свойто „Със здраве!“

Времето бяга, дните се нижат.
Дари ме, боже, с хорските грижи —
всичко, що имам, да го раздам.

А там —

в земята —

ще поживея и сам. . .

1964/1975

ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ

СТОМАНАТА, ЩО ПЯ У МЕН

Знам: бичът в битки се не чупи.

Но предпочитам да съм меч.

И меч да бъде — неподкупен

и недвусмислен — мойта реч.

Изпълнил своя дълг, в земята

да легна аз, на две строшен.

И да остане във словата

стоманата, що пя у мен.

И ако ден такъв настане,

че трябва меч да се кове —

от стиховете ми стомана

да вземат наште синове.

1979

ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ

Програмата подготви ИВА ИЛИЕВА

